

שמונה קבצים - קובץ ח', פס' רי'

זהו המכאוב היותר גדול: שהנשמה רוצה להתגלות בכל עז חילה, מעינותיה עצורים בקרבה, והיא חפצה להשטיף אותם, לשום ברחובות פלגי מים, והיא עצורה בכלא, אין מכיר את צערה. וכשבאים לפקוד אותה ברחמים, אין נותנים לה את תפקידה, לתן לה פתחון פה שתוכל לרוץ את ארחה, ולהוציא אל הפועל את המון כחותיה, אלא מטרידים אותה בהשמעות אזנים, בהקשבה, בהקלטה - את מה שבא מן החוץ, והרי היא מוסיפה צער על צערה, עד שיבא מנחם לה ויכיר את מכאובה, ויראה לה את הדרך הישרה איך להתהלך ברחבה, להופיע באור נגהה, ולפשט יפה את כל הנהורים של שיעור קומתה - רק אז ישוב ורפא לה, ותחוש באמת את חוש חייה. וזה הדין נוהג בנשמה יחידית אישית של כל יחיד, ונוהג ג"כ בנשמה כללית של האומה כולה שהיא חולת אהבה, עד שיבא גואלה ורופאה, רעיא מהימנא, שיכיר את מחלתה בדפיקת לבבה, ויתן לה פתחון פה, להוציא לאור את כל מאוייה - להחיות המון עולמים לאין תכלית, הם וכל אשר בהם.